

ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА КРАЇН, ЩО РОЗВИВАЮТЬСЯ

Самофалов Д.В., E-mail: f1darlamarks@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

При наявності гострих соціальних проблем і обмежених бюджетів, чому уряди країн, що розвиваються повинні інвестувати в інновації? Ми прагнемо зробити свій внесок у вирішення цього критичного питання шляхом аналізу з обґрунтуваннями для державних інвестицій і інновацій, з особливою увагою до конкретних умов країн, що розвиваються.

Для того, щоб краще інтегрувати інноваційну політику в контексті країни, що розвивається, перша мета повинна прищеплювати більш широкий погляд на інновації в свідомості політиків, політичних лідерів високого рівня, бізнес-співтовариств і на

суспільство в цілому. Дійсно, деякі емпіричні дослідження продемонстрували важливу роль, яку відіграє абсорбційний потенціал в якості рушійної сили економічного зростання в країнах, що розвиваються.

Після того, як інновації розуміються як ключові фактори економічного зростання і розвитку, критичне питання, на який слід звернути увагу, чому уряд повинен втручатися, а не покладатися на ринкові сили для виділення ресурсів на інноваційну діяльність. Якщо залишити на ринку обсяг інвестицій приватного сектора, швидше за все, він впаде нижче соціально оптимального рівня. Найбільш очевидне джерело невдач ринку випливає з природи того, що підприємства не можуть в повній мірі відповідати поверненню інновацій через поширення знань, які залежать від винахідника. Це означає, що нові знання в результаті роботи підприємства можуть бути імітовані і прийняті іншими підприємствами, які не несуть витрат на розробку (процес, відомий як перелив знань). З огляду на ці зовнішні фактори, приватні повернення інвестицій, які визначає прийняття рішень в підприємствах, нижче, ніж сукупний дохід в економіці, що вказує на необхідність державних інвестицій.

Провали ринку, також, ймовірно, будуть більш гострими в країнах, що розвиваються, з різних причин. По-перше, через слабкість у власності режимів прав інтелектуальної та судової системи; по-друге, через слабкі фінансові системи і відсутність спеціалізованих інвесторів і аналітиків кредитного ризику з навичками і досвідом для оцінки і управління ризиками, притаманними інвестиційним проектам. У будь-якому випадку, важливо підкреслити, що логіка для інноваційної політики в країнах, що розвиваються, може істотно відрізнятись від відмови обґрунтування ринку, яка домінує дискурс політики в розвинених країнах, з огляду на наявність інших вузьких місць і бар'єрів для інновацій характерних для країн, які розвиваються.

Незалежно від рівня розвитку країни, комплексні стратегії інноваційної політики повинні об'єднати пропозиції і попит через функціональні і адміністративні кордони, і будівництво на відкритих консультативних процесів і міжнародного співробітництва. Але фінансові обмеження і широкий вибір збільшення вартості фінансування у багатьох країнах, що розвиваються означає, що потрібно шукати економічно ефективні рішення, включаючи делікатні вибір, щоб зосередити увагу на конкретних політичних інструментах і технологічних областях, найкраще підходить для вирішення конкретних країн - визначення цілей в області розвитку.

Щоб бути ефективними, інноваційні-інвестиційні програми повинні бути заземлені до ясної мови, що підкреслює конкретний ринок, системні невдачі і суспільне значення, які повинні бути вирішені. Вид інвестицій повинен бути налаштований на технологічні можливості країни і рівень економічного розвитку. Необхідні додаткові дослідження, щоб краще зрозуміти конкретні вузькі місця і бар'єри, які перешкоджають інноваціям в країнах, які розвиваються, а також варіанти політики для їх подолання.

Список використаних джерел

1. Олексенко Р.І. Напрямки підвищення конкурентоспроможності підприємств. Стратегии развития Украины в глобальной среде: междунар. науч.-практ. конф. (26–28 октября 2007 г.): тезисы докл. Симферополь: Крымский институт бизнеса, 2007. С. 12–13.

2. Ортіна Г.В. Антикризовий потенціал реального сектора економіки / Г.В. Ортіна // Інвестиції: практика та досвід. 2013. № 18. С. 82–83.

3. Олексенко Р.І. Філософія ринкових відносин: навчально-методичний посібник. Мелітополь: ФОП Однорог Т.В.2019. С. 311 с.

4. Олексенко Р.І., Ортіна Г.В. Особливості інноваційноінвестиційної політики антикризового розвитку реального сектору економіки України. Економічний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2018. № 5 (17). С. 33-39.

5. Олексенко Р.І., Ортіна Г.В. Формування інноваційної політики реального сектору економіки як особливого напряму розвитку України. Економіка та суспільство. 2018. № 18. С. 173-180.